

POSTANOWIENIE

9 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka

na posiedzeniu niejawnym 9 kwietnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J.L. i M.L.

przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bankowi spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z 27 czerwca 2024 r., I ACa 946/22,

1. odrzuca skargę kasacyjną;

2. zasądza od Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz J.L. i M.L. kwoty po 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanego niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 27 czerwca 2024 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w sprawie z powództwa J.L. i M.L. przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W. o zapłatę i ustalenie, zmienił na skutek apelacji pozwanego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 2 grudnia 2021 r. w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego na rzecz powodów kwotę obniżył do kwoty 30 810,18 zł z ustawowymi odsetkami za

opóźnienie od 24 marca 2020 r. do dnia zapłaty (pkt I), w pozostałym zakresie oddalali apelację (pkt II) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt III).

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiodła strona pozwana, wskazując na naruszenie: art. 385¹ § 1 k.c.; art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej: „dyrektywa 93/13”); art. 385¹ § 1 i 3 k.c. oraz art. 385² k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13; art. 385¹ § 1 i 2 k.c.; art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 56 k.c. w zw. z art. 41 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe (dalej: „pr.weksl.”); art. 56 w zw. z art. 358 § 2 k.c.; art. 56 k.c. w zw. z art. 783 k.p.c., art. 798¹ k.p.c., art. 1024 § 3 k.p.c., art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym, art. 35 ust. 6 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu, art. 31a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, art. 137a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (dalej: „pr.bank.”), art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, art. 3 ust. 2 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, art. 251 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, art. 4a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej, art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, art. 104 ust. 12 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, art. 5 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, art. 8 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o funduszu kolejowym, art. 17 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych, art. 6 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe oraz w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (wersja obowiązująca od lutego 2006 r.) oraz z § 2 i § 4 uchwały Rady Ministrów w sprawie ustalania kursów walut obcych w złotych do wszystkich rozliczeń związanych z obrotami płatniczymi i handlowymi z zagranicą; art. 69 ust. 3 pr.bank. w zw. art. 385¹ § 1 i 2 k.c.; art. 358 § 2 w zw. z art. 385¹ § 1 i 2 k.c.; art. 58 § 1 i 3 w zw. z art. 385¹ § 1 i 2 k.c. oraz w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13.

3. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na występowanie w sprawie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

4. Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia wnoszony od prawomocnych orzeczeń musi spełniać wyznaczone ustawowo wymagania, które określają jej dopuszczalność. Takie wymaganie statuuje, między innymi, art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym skarga kasacyjna powinna zawierać m.in. oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części. Natomiast na mocy art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga powinna zawierać wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany. Niezamieszczenie w skardze kasacyjnej wniosku o uchylenie lub o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w całości lub części stanowi istotną wadę konstrukcyjną skargi kasacyjnej, której nie można usunąć w trybie przewidzianym dla usuwania braków formalnych pisma procesowego, skutkującą odrzuceniem takiej skargi *a limine* bez uprzedniego postępowania sanacyjnego.

Taką samą wadliwością jak niezamieszczenie wniosku o zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku jest brak korelacji między zakresem zaskarżenia i wnioskiem o uchylenie lub o uchylenie i zmianę orzeczenia. W konsekwencji również brak tej korelacji skutkuje odrzuceniem skargi (postanowienia SN: z 12 października 2007 r., V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008, nr 3, poz. 81; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2817/24, i z 23 grudnia 2024 r., I CSK 3200/23).

Analiza skargi kasacyjnej pozwanego wskazuje, że zaskarżył on wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 27 czerwca 2024 r. w całości. Pozwany wniósł natomiast o „uchylenie Wyroku w pkt I i III i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu Białymstoku”. Oznacza to – niezależnie od [zapewne] omyłki w oznaczeniu sądu, do którego sprawa miałaby zostać przekazana w przypadku uwzględnienia skargi kasacyjnej – brak powiązania w sposób prawidłowy wniosków skargi z zakresem, w którym zaskarżono przedmiotowe orzeczenie, co musi prowadzić do odrzucenia skargi.

5. Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną (art. 398⁶ § 3 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[r.g.]